

Az Angyal megjelenik Zakariásnak, és megjövendőli fia (Keresztelő János) születését

Zakariás és Erzsébet igazak voltak Isten előtt, feddhetetlenül éltek (...) de nem volt gyermekük.

Annyira emberi és közeli ez a történet: mi is mindannyian jóra törekvő, élő lelkiismerettel élő emberek vagyunk, jó értelemben vett „beállt” étellel, rendszeres jótettekkel, sok minden már jól működik a hétköznapijainkban.

Kérünk is a Jóistentől mindenféle dolgot, természetesen csakis „jó” dolgokat.

Jön egy váratlan élethelyzet, és vagy bepánikolunk-leblokkolunk, vagy hebrencsmódra reagálunk, vagy mindenféle értetlenkedő kérdést teszünk fel (miért kaptam ezt, mit tettem rosszul, hogy ezt érdemeltem, ne adj Isten: ki a hibás..., képes leszek ezt kibírni, végigcsinálni? ... stb.)

Sokszor csak mellényúlások, rossz reakciók után, s nehezen találjuk el, mit kell tennünk ebben az új helyzetben. Mert nem mindenre van magyarázat és megoldás. Van, amin nem tudunk változtatni, de akkor is végig kell csinálni, mert nem tudjuk átadni, azt mi kaptuk, a mi dolgunk, bele kell bújni, magunkra kell venni. A helytállás nem kicsiny dolog, igazi emberhez méltó feladat. A feszültségeimért nem mást bántani, a feladathoz még nem felnőtt embernek elnézni, megbocsájtani, csak a magam jobbá levésére figyelni. Időt s energiát szánni az elmélyülésre, a dolgok ima és csend általi megértésére.

Vagy régóta szeretnénk valamit, s egyszer csak megkapjuk, de nem ismerjük fel, hogy erre volt szükségünk, mert nem aképpen teljesült, ahogy elképzeltük. Az ajándékokat sokszor nehéz felismerni. Mert ingyen van. Mert csinnadratta nélkül érkezik. Mert szem és fül szükségeltetik hozzá. Mert lehet, hogy már régóta csendben ott volt körülöttünk, de csak most láttuk meg.

Tudatosan keressem mindazt, amiért hálás lehetek, amit „csak úgy” kaptam, amit megköszönhetek..

Dicsérjem a jót, jóra törekvőt, sugározzak, hogy a fény majd rám is visszahullhasson.

Magyar Ági, Székesfehérvár